

„очитѣ и сърдцето Му ще пребиваватъ въ него (храма) всички дни“ (3 Цар. 9, 3). Този храмъ става мѣсто за обществено служение въ религиозенъ смисълъ.

Съ падането на евреитѣ подъ Вавилонското владичество, Соломоновия храмъ билъ изгоренъ и разрушенъ. Но, следъ възвръщането имъ отъ Вавилонския пленъ, Персийския царъ позволилъ на евреитѣ да си построятъ новъ храмъ въ Иерусалимъ, работенъ близо 19 години. Последниятъ не билъ тъй великолѣпенъ, както Соломоновия, но споредъ насърчението, което пророцитѣ давали на евреитѣ, ако и беденъ, щѣлъ да бѣде много по-славенъ отъ първия, защото въ него ще се появи очаквания Спасителъ на мира.

Роди се Спасителътъ, надъ Него се изпълниха въ храма всички наредби на Моисеевия законъ, както и Той говореше **„дойдохъ не да разруша, но да изпълня“**. Той е билъ воденъ отъ родителитѣ си въ храма, а и Самъ Го е посещавалъ, като е проповѣдвалъ и поучавалъ народа въ него. Той е наричалъ храма **„домъ Отца Моего“** и **„домъ Мой“**, като е опредѣлялъ и назначението му, като **„домъ за молитва“** (Мар. 11, 17, Лук. 18, 9—14 — Притчата за Митаря и Фарисея и изгонването продавачитѣ изъ храма).

Спасителътъ не е проповѣдвалъ противъ съществуването на храма. Напротивъ. Той е символизиравалъ послѣдния съ Себе си, когато е предсказалъ за Своего възкресение **„Съборете този храмъ и азъ въ три дни ще го издигна“**.

Съвременниците на Спасителя виждаха въ Неговото лице необикновено човѣшко същество. Тѣ сж говорили:

„Не сме слушали други да говори като този човѣкъ“ (за Спасителя) и въпреки това, намѣриха се противници и гонители на Спасителевото учение и Неговитѣ послѣдователи. Спасителътъ казваше на апостолитѣ Си **„Мене гонѣха, и васъ ще гонятъ“**, но да не се смущава сърдцето ви и не забравяйте думитѣ Ми **„на семь камени созижду Церковь Мою и врата адова не одолѣютъ ей“**. Подъ камѣни, Спасителътъ е указалъ на вѣрата на Ап. Петра, която поставя за основа на Христовата Църква. Тя е и орѣжието, съ което Послѣдователитѣ на Христа Спастиеля търпеливо сж понасяли мъченията отъ Противниците, като я (вѣрата) запечатвали съ Своята кръвъ. Гоненията сж способствували за увеличаването числото на Христовитѣ последователи. Последнитѣ сж намирали утѣха и спокойствие въ молитвитѣ и пѣс-